

[SBORNÍK BASNÍ]

Nezoufat si, ani nad tím, že si nezoufáš.
Rdyž už se zdá, že je všemu konec, přece
jen se ještě dostaví nové síly, to právě
znamená, že žiješ.

F. Kafka

Lawrence Ferlinghetti

Nazim Hikmet

Tom Cat

Angelina Weld Grimke

Václav Hrabě

Langston Hughes

Gregory Corso

Ivo Plicka

Kenneth Fearing

Jednou za věčnost

objeví se pár takových chlapů

a jeden z nich

který se objeví de facto pozdě

je nějaký ten tesař

z nějaké divné díry

jako Galilea

a začne se hned chvástat

a rozhlašovat že je příbuzný

toho co stvořil nebe

a zemi

a že ten pásek

co nám tohle všechno de facto spískal

je jeho táta

A krom toho

říká dál

Je to všechno zapsáno

na nějakých pergamenových svitcích

které nějakí jeho stoupenci

pohodili někde u Mrtvého moře

před dávnými časy

a které nenajdete ani

za dva tisíce let nebo tak nějak

nebo přinejmenším

za devatenáct set čtyřicet sedm

let

abychom byli přesní

a kterým ani pak
 stejně nikdo nebude věřit
 tak jako mně
 když už jsme u toho
 Ty si ňákej moc žhavej
 říkají Mu
 A uklidní Ho
 Přibíjí Ho na kříž aby se uklidnil
 A potom každý
 pořád kopíruje
 ten kříž
 co On na něm visí
 a pořád bučí jeho jméno
 a křičí na Něho aby slez dolů
 a šel si zaválet
 s jejich bandou
 jako by on byl to eso
 které musí troubit
 jestli to jejich hraní nemá stát za starou belu
 Jenže on nелеze dolů
 s kříže
 Klidně si visí dál
 na tom svém kříži
 a zdá se že už opravdu nemá žádný vliv
 že už je opravdu klidný
 a taky
 podle přehledu
 posledních novinových zpráv
 z pramenů nezaručených jako obvykle
 opravdu mrtvý

L. Ferlinghetti

Co mohla říct fantastickému medvídkovi z dětských her
co mohla říct bratrovi
co mohla říct

kočce s tlapkami budoucnosti
co mohla říct matce
po té chvíli kdy ležela jako opilý
v ohnutých květech

na horkém břehu řeky
kde kapradí zmalátnělo v poryvech
milencova dechu

a ptáci zešíleli
a vrhali se střemhlav ze stromů
a zobali ze země ještě teplé
rozstříknuté sperma

Ten den v Parku u Zlaté brány

přicházel muž se ženou

po nekonečné louce

která je loukou tohoto světa

Měl zelené šle

a v jedné ruce nesl

odřenou starou flétnu

a žena měla hroznové víno

a poděkovala

zrníčky

kde jakou veverku

jako by každé zrnko

byl docela dobrý vtíp

A pak šli ti dva dál

po té nekonečné louce

která je loukou tohoto světa

a pak

na velmi odlehlem místě kde zasněné stromy

působily dojmem že čekaly celou věčnost

jen na ně

sedli si spolu do trávy

ani se na sebe nepodívali

a jedli pomeranče

ani se na sebe nepodívali

a kůru házeli

do košíku který si podle všeho

přinesli jenom proto

a ani se na sebe nepodívali

A pak si muž

svlékl košili a tričko

ale nechal si klobouk

na stranu

a beze slova

usnul

tam jen tak seděla a pozorovala

ve ztichlém vzduchu
jako když pochybují o existenci
nebo chtějí přivolat něco zapomenutého

Ale pak nakonec

se také natáhla naznak
a jen tam tak ležela a
dívala se do prázdna
a přejížděla prsty po staré flétně
na kterou nikdo nehrál
a potom se konečně na něho
podívala
s naprosto nevzpytatelným výrazem
v němž jenom jeden děsivý pohled
byl plný strašné deprese

NEBE

Nebe
bylo o polovinu blíž ten večer
co recitovali poezii
a naslouchalo zprahlým větám
a slyšel jsem básníka který měl
rýmovou erekci
pak se zasněně
zaříval jinam
,Omne animal' řekl když skončil
,post coitum triste'
Ale milenci v posledních řadách
vypadali tak nepřítomně tak šťastně
a čistě

Dřív než odejdu
musím něco dokončit než odejdu
Zachránil jsem život štvané lani
Ale dosud leží jako polomrtvá sama se neubrání
Utrhl jsem pomeranč
Ještě leží neoloupán na mé dlani
Smíchal jsem se s hvězdami
a dosud nejsou sečteny
Vážil jsem u studně vodu
Ale ještě není rozlita do sklenic
V košíku leží růže
Ale dosud není vykroužena váza
Ještě jsem se nedosytil lásky
Dříve než odejdu
musím něco dokončit než odejdu

Miluji tě jako se chléb omočený do soli jí

Jako spáčí v noci probuzení žízni

ke kohoutku přitisknou své rty a pijí

Jako se s napětím zvědavostí a radostí

otevívá těžká zásilka o níž nevíš co je v ní a kdo poslal ti ji

Miluji tě jako se poprvé letí nad mořskou šíjí

jako se cosi v prsou prudce sevře

když v Istanbulu vyjde první hvězda a mé oči

nevidí ji

Miluji tě jako se říká: "Sláva žiji!"

Každý můj den - řez melounu z něhož voní svět

díky tobě

Všechno ovoce se musí jako bych byl slunce k mým rukám otáčet

díky tobě

Díky tobě sbírám jenom s naděje svůj med

Může-li se moje srdce chvět -

pak díky tobě

I každý večer kdy jsem nejvíc sám

se ve veselý anatolský vzorek na koberci

mění hned -

díky tobě

Va konci cesty po které jdu a nedojdu už zpět

v růžové zahradě si odpočinout smím

díky tobě

I smrt Jež oblékla své nejkrásnějši šaty

a vábí mne svou písní o velikém klidu

Já od svých dveří mohu odhánět

Přišli jsme a zas půjdeme
Sbohem moře mé
Vzali jsme si trochu tvých drobností
hrst kamínků s modravé soli
špetku tvé nekonečnosti
Kousíček tvého světla tvůj třpyt
a přehršlí tvého hoře
Řeklo jsi nám co znamená žít
osud moře
Získali jsme trochu víc naděje
Stali jsme se zase více lidmi
Přišli jsme a zase půjdeme

V Z P O M Í N K A

Pamatuješ na ten den

Kdy jsem tě políbil

Kdy jsi mě políbila

Byli jsme sami

Dva

Já s tebou

Ty se mnou

Milovali jsme se

A nebe zářilo

Tisíci slunci

A ty

Tys byla sluncem

Nejkrásnějším

Jediným

Sluncem na Zemi

Kde jen pro nás

Voněl život

Zpívali ptáci

A bylo tak hezky

Byl jsem šťastný

Bylo mi tak divně

A báł jsem se

Dne

Kdy budu sám.

VŠECHNO POMÍJÍ

Byla krásná noc
A jen měsíc byl svědkem
Naší lásky
Tiše vál letní váněk
Podíval jsem se
Do tvých očí
A viděl jsem v nich dálku
Nekonečnou dálku
A tys přece byla u mne
Tak blízko
A přece nekonečně daleko
Miloval jsem tě
A z velké dálky
Jsem slyšel tvůj
Zvonivý smích
A uvědomil si
Že všechno
Jednou pomíjí

VARIACE NA TÉMA B.

Kolik let ještě budou na světě války?
Kolik bude ještě zničených lásek?
Kolik bude ještě prolito slz
těmi, kteří se loučí?
Navždycky.

Kdy si konečně
budou moci děti celého světa
hrát před školou bez obav,
že jejich tělíčka roztrhají bomby?

Kdy tě budu moci sevřít v náruči
a nemyslet na to,
co kdyby,

zrovna

teď

začal

konec

Světa.

Co mi to říkáte?

Že blouzním?

Že nemám pravdu?

Ano.

Vždyť přece všichni chceme mír.

A tanky a atomový bomby?

Tv přece máme jen pro to,

abychom na celém světě vybojovali mír.

Který nebude nikdo rušit.

Vůbec n i k d o ! ! ! ! !

M E D I T A C E

Já vlastně ani nevím proč žiju.
A vy to víte?
Promiňte, že to tak říkám.
Vy všichni, co se honíte
za pochybným úspěchem
a všesměrně nalakovaným fárem
u svých spolehlivých a věrných manželek.
Vy to víte?
Určitě však nechci zemřít.
Aspoň ne teď hned.
Hrozně by mě to štvalo
a bude mě to štvat,
že už nebudu při tom,
až budeš dýchat
a až budou pánové v OSN
pronášet svoje
perfektně připravené a duchaplné
proslovy o míru.
A budou padat bomby
na děti kdesi v Indočíně
a malému Patrickovy utrhne ruku
časovaná nálož
položená jakýmsi fanatikem v Belfastu
a Ivan bude kašlat krev
z průstřelu plic
kdesi na Ussuri,
při hájení toho jedině pravého marxismu.
Abych si dal pozor na hubu?
Že jsem blázen?
Ale to je jedno
a já jsem strašně rád,
že takovejch bláznů je víc
a mělo by jich bejt hodně víc,
celej svět by se měl zbláznit
a nikdo by pak neposlouchal rozumný kaprály.

A ještě jedno bych chtěl říct,
ještě říct,
než budou moje kosti žrát mravenci
kdesi v Kongu, či Mexiku.
Hej, pane vrchní, jedny Letky a zápalky.
Posloucháš ty potvoro,
stejně tě mám rád
ať mi věříš nebo ne.
A stejně je to zvláštní pomýšlení,
že tě můžu ztratit
a ty budeš mít zaručeně spolehlivého muže,
který ti bude nosit květiny
a občas s tebou půjde do divadla,
protože se to sluší
a ostatní tam chodí taky
a určitě nebude pít
a vaše děti
budou určitě vychované
a budou mít vždy čisté a vyžehlené šatičky,
až půjdete v neděli všichni na procházku.
A vím, že to bude má vina
jako vždy.
Ne, to není výmluva nebo omluva snad.
To je jen prosté konstatování faktu.
A víc už o tom nechci hovořit.
Snad je to zákon
a ten Bůh, ne to není iluze.
Ne, nikdy jsem neměl tak čistý,
alkoholem vytríbený mozek.
Ne, to je jen jakýsi pokus o sebevraždu,
ale nejde to
a ten ubrus je
stejně divnej,

plnej pitoreskních obrazců květín
z končin vesmírných,
kde někde sedí
za stolem u karafy nektaru
Platón, spolu s Řezinou a Da Vincim
a dívají se na naše
ubohé pokusy o život,
o lásku
a chtějí nám poradit
a my je neslyšíme,
protože máme jakousi víru
víru v disciplínu,
kdy bude jeden mozek,
kybernetický
a nikdo nebude milovat a nenávidět,
protože to nebude na programu.

COGITO ERGO SUM

"Chtěl bych mít sud rozumu nebo kapku štěstí"
řekl kdysi jakýsi filosof.
Chtěl bych žít
a milovat,
vylézt na nejvyšší horu,
překonat Shakespeara,
stát se žákem Platónovým,
či jedním ze „stavitelů chrámů“.
Chtěl bych nevím co,
ale jedno vím jistě.
Chtěl bych mít tebe,
sevrít tě v náručí a nepustit.
Poslouchat tlukot tvého srdce,
vykreslit všechny křivky tvého těla i duše,
jejichž vzorce stanovil sám vesmírný zákon.
A být jak seismograf lásky
a pak se probudit,
vzít tě za ruku a jít,
jen tak jít
ranní rosou
a odjet někam na lodi,
poznat tajemství údolí sedmi smrtí
i aztéckých pyramid
a o všem ti vyprávět
a všechno ti ukazovat.
Tady stála Babylónská věž
a tady Kolumbus poprvé vstoupil na území Ameriky
a tady se milovala Kleopatra s Caesarem
a tady se narodilo Dítě
a zde zemřel Člověk
a víra.
Jak těžké je vyjádřit co cítíme
a jak strašné necítit nic.
Pojď ke mně
a dýchej světlo slunce,
vezmi mě do rukou,
jen tak, jakoby nic
a nauč mě žít.

Vzpomínám na ten den

kdy jsem tě poprvé spatřil
byli jsme sami
dva

na náměstí

kde bylo plno lidí
a ty ses smála
ještě dětskýma očima

nikdo nic netušil

a já jen pocítil
jakési divné píchnutí
nevěnoval jsem tomu pozornost

ale pak

to začalo bolet jako

rána

která se zanítí
když ji nikdo neošetří

všude se rozhostila hustá tma

a bolelo to dlouho
někdy skoro vůbec
někdy k zešílení

snad Bůh či Osud

to tak chtěl

když v tom se stává
něco nečekaného

rozsvítila se lampa

a její paprsky svítí
na cestu k tobě
a cesta

jež byla smutná a nepřístupná
se náhle změnila
v cestu bílou a krásnou
jako padlý sníh.

PRSTY TRÁVY

Hleďte mne, hleďte mne
malé studené prstíky trávy,
přeludné, jemné prsty trávy.
Pohleďte moji tvář,
mé nahé paže,
mé stehna,
mé nohy.
Je to snad něco nepřirozeného?
Nemusíte se mne bát.
Budu brzo hluboko pod vámi,
kde mne nedosáhnou ani
vaše malinké, bázlivé prsty u nohou

BLUES PRO BLÁZNIVOU HOLKU

Pánové,
věčně skeptičtí a přezíraví,
kteří své smutky vážete do kvtek
a znáte už život na zpaměť
jako verše svých kultivovaných přátel;
upozornuji vás -
tohleto není přípitek
na vaše zdraví.
Pasáci poezie!
Koštěři metafor!
To není pro vás
to co tu dávám do placu.
to je jen pro skutečné lidi, které jsem poznal.
Budu teď chvíli dělat panácu.
Toto jsou verše pro dělníka Petra,
který mne naučil dělat s lopatou
a dělit se o chleba a cigarety.
Pro dědu socana -
ani v smrti nebyl bohabojný.
Na památku mé tetvy,
která sedm let od rána do rána
čekala až se ten její vrátí z vojny.
Pro muže z Ukrajiny, který prohlásil, že války už nemusejí být.
Pro jednu bláznivou holku, kvůli které jsem se naučil hrát jazz
toulat se po nocích, nebýt spokojený, nemít klid.
Pro betonáře Albertýna. Vidím ho jako dnes -
říká "Nikdy nespi s holkou, kterou nemáš rád."
Pro mistra z rybárny - poznal Paříž,
Josefinu Bakerovou
a hlad.
Pro Miles Davise-pro ten večer, kdy jsem poprvé uslyšel
trubku, plnou vzlyků.
Pro prodavače červených a žlutých limonád
v kiosku na Perštýně.

Pro krásnou ženu, která strávila své mládí v Ravensbrucku,
pro její předčasné vrásky.

Pro jednoho malíře, jeho šašky a krasojezdčyně v černém flóru.
Pro dělníky, kteří dláždili ulici mé lásky.

Pro slepého kamelota Večerní Prahy v pasáži Světozoru.

Pro holky tančící charleston ve sklepě pod Národní třídou.

Pro párkaře Karla a jeho ruku hniјící někde u Madridu.

Pro Modiglianiho a Pardera - oba umřeli v bídě.

Pro vousatého Fidela, který řekl: "Demokracie - to je rozdat
zbraně lidu."

Pro rudoarmějce, zabitého u nás 10. května tisíc devětset čtyřicet pět.

Pro tu dívku s plavým copem, která se nevrátí z takové dálky.

Pro všechny, kdo ve svých rukou nesou tento krásný,
ztřeštěný a jediný svět a pomáhají mu kupředu přes klatby
papežů a sliny velkozlodějů, přes všechny strejčkovské demokra-
cie, moře

a

války.

HARLEMSKÁ NOČNÍ PÍSEŇ

Pojď,
budem se spolu toulat nocí,
zpívající.

Miluji tě.

Přes
vrcholy harlemských střeš
měsíc svítí.
Obloha noční je modř.
Hvězdy jsou veliké kapky
rosy ze zlata.
V kabaretu
hraje jazz.

Miluji tě.

Pojď,
budem se spolu toulat nocí,
zpívající.

TOUHA PO DOMOVĚ

U železničního mostu
smutná píseň je ve vzduchu,
u železničního mostu
smutná píseň je ve vzduchu,
kdykoliv míjí vlak,
toužím někam jít.

Šel jsem dolů ke stanici,
své srdce jsem v ústech měl,
šel jsem dolů ke stanici
v ústech jsem srdce měl,
hledaje si vagon,
jenž by mě na Jih vzal.

Touhu po domově, Pane,
mít je krutá věc.
Smutek po domově, Pane,
mít je krutá věc.
Abych se zdržel nářku
moje ústa vyrážejí smích.

PÍSEŇ ČERNÉ DÍVKY

Na jihu, dole v Dixii,
/zlomeno moje srdce jest/,
byl pověšen můj černý milenec
na strom u křižovatky cest.

Na jihu, dole v Dixii,
/zlomeno je srdce mé/,
láska je nahý stín
na sukovitém, nahém stromě.
Sterling A. Brown:

V předvečer dvaatřicátých narozenin
pomalá zamyšlená spontánní báseň

Je mi dvaatřicet let
a konečně vypadám na svůj věk, ne-li na víc.
Je to dobrá tvář teď, kdy už to není tvář chlapce?
Řekl bych, že ztloustla. A vlasy
už se mi přestaly vlnit. Mám velký nos?
Rty jsou pořád stejné.
A oči, ach oči jsou čím dál tím lepší.
Dvaatřicet a nemám ženu, nemám dítě, nemít dítě,
to bolí,

ale ještě je fůra času.

Už se nechovám tak bláznivě.
A proto musím vyslechnout od takzvaných přátel:
"Změnil ses. Sejrals takovej cvok, tak prima,"
Necítí se se mnou dobře, když jsem vážný.
Tak ať se jdou bavit do Radio City Music Hallu.
Dvaatřicet, viděl jsem celou Evropu, potkal milióny lidí,
jedněm jsem připadal skvělý, jiným strašný.
Vzpomínám na jednatřicáté narozeniny, kdy jsem volal:
"Když si pomyslím, že mám před sebou možná ještě
jednou jedenatřicet let!"

Dneska podobný pocit nemám.
Mám pocit, že bych chtěl být moudrý, mít bílé vlasy,
sedět v hlubokém

křesle ve vysoké knihovně u krbu.

Zas jeden rok, kdy jsem nic neukradl.
Osm let už jsem neukradl ani ň!
Přestal jsem krást!
Pořád ale ještě občas lžu
a pořád ještě jsem tak nestydatý, i když se stydím
když přijde

na to říct si o peníze.

Dvaatřicet let a čtyři tvrdé skutečné zábavné smutné
špatné

nádherné knihy básní

- svět je mi dlužen milión dolarů.

Řekl bych, že to bylo zatraceně zvláštních dvaatřicet let.

A nerozhodoval jsem o nich, ani o jediném roce.

Neměl jsem na vybranou dvě cesty, kdybych měl,
určitě bych si zvolil obě.

Utěšuji se myšlenkou, že náhoda chtěla, abych zůstal
v ringu.

Klíč k tomu je snad v mém nestoudném prohlášení:

"Jsem dobrý příklad, že existuje něco jako
povolaná duše."

Miluju poezii, protože mě učí milovat
a obdarovává mě životem.

A ze všech plamenů, které ve mně zhasínají,
je ona ten jediný, který září dál jak slunce,
možná že není s to proměnit v den můj soukromý život,
můj vztah k lidem
nebo mé chování ke společnosti,
ale říká mi, že moje duše má stín.

Přítel

Přátele si hled udržet
Přátele si hled získat
A i ztracené přátele si hled získat znovu
Neměl nepřítel nadělal z nich ze všech své přátele
A přítel dá za tebe duši
Ze známých nikdy nebudou přátele
Někteří přátelé chtějí být přátelé s každým
Jsou přátelé, kteří tě odvádějí od přátel
Přátelé věří v přátelství a pomstou!
Někteří přátelé ti pořád chtějí prokazovat úsluhy
Někteří pořád chtějí být s tebou DŮVĚRNÍ
To mi nemůžeš udělat jsem tvůj PŘÍTEL
Mojí přátelé řekl Franklin Delano Roosevelt
Buďme přáteli říká SSSR
Starý Scrooge zažil radost o vánocích bez přátel
kterou Leopold a Loeb smlouvají v noci!
Et tu Brute
Mám spoustu přátel ale občas nejsem přítel nikoho
Většina přátel jsou muži
Dívky mají vždycky radši za přátele muže
Přátelé vědí, kdy jsi v rejži
to je to po čem pasou!
Přátelské svazky nejsou nerozlučné
Ti kdo přátelé nemají a nějaké mít chtějí mají často strach
Ti kdo přátele mají a nestojí o ně jsou zatraceni
Ti kdo přátele nemají a o žádné nestojí jsou skvělí
Ti kdo mají přátele a chtějí je mít připadají mi

lidští

À la carte

Někdo se dá na ohlast, někdo na modlení.
Někdo se radši vrhne na tancování, někdo na karty, a pár se
jich uchýlí k plynu či k revolveru.
/Někdo má kliku, a někdo ne/

Co byste rádi, řekněte si, výběr od jedné do pětadvaceti:
Muziku z Harlemu? Vídeňský valčík z automatu v baru
a grillu U Jacka? Anebo Brahmsův koncert na VKV?
/Někdo to radši na divoko, někdo na sladko./

Šampus k večeři, vraždu k snídani, romanci k svačině
a hrůzu k čaji.
Není to prvně ani naposled, co svět je v rejži.
/Někdo to může strávit, někdo ne./

Válka -----!

Chlapci a muži odcházejí,
ženy a děti čekají,
čekají na ty, kteří se nevrátí.
A ti, co přijdou zpět,
marně hledají svůj dům,
svou ženu, své děti.
Všude na světě se lidé milují,
jak dlouho?
Snad věčně, pokud.....
se mezi ně nepostaví válka.
A my víme,
že ve světě se zatím pořád bojuje.
Statistiky hovoří o všem,
jen počet zničených lásek je nezájímá.
Ale bude jich hodně.
A proto vychází tato deska.
Zpěvák zde protestuje za ty,
kteří pro slzy nemohou mluvit
ať je jejich jazyk jakýkoliv.
A za ty,
kteří v lásku teprve doufají,
chce vybojovat mír.
Snad jednou, až se přestane
v celém světě střílet,
bude tato deska zbytečná.
Potom ji klidně vyhoďte oknem.
Anebo ji raději schovejte
jako vzpomínku, když.....
ale ne, vyhoďte ji !!!

ANDY A JERRY A JOE

Zírali jsme na láhve za výkladem,
kolem hrčela auta,
koukali jsme po ženských na bulvárech,
zábbo,
nikdo nevěděl, co jsme věděli my.

Civěli jsme po lidech, v novinách stála vražda, fičelo, byla
tma,
nevěděli jsme co podniknout,
nebylo kam se vrhnout a nebylo co říct,
poslouchali jsme zvony a hlasy, auta a pískání,
šli jsme dál,
nebyli jsme ani hloupí, ani moudří, nepadal na nás strach,
ani neklid, ani únava, nebylo nám šťastně ani smutno -

Byl milión hvězd a milión mil, milión lidí a milión slov,
milión míst a milión let,
znali jsme spoustu věcí, kterým jsme sotva mohli rozumět.
Po moři pluly parníky a tady stály domy a mraky táhly dál
po nebi nad námi.
Stáli jsme na rohu,
v krámech svítili, po ulici chodily ženské, Jerrymu umřel
tatínek,
nevěděli jsme, co chcem, a nebylo co říct,
Andy měl holku a Joe měl vůz.

VŠE ODPUŠTĚNO

No dobře, tak jsem teda lhal a pomlouval jsem tě a snad
jsem se párkrát vyjádřil kapánek unáhleně, sem tam
jsem možná udělal nějaký ten renonc,
a nadával jsem ti, že pořád utrácíš, proklínal jsem tvoje
choutky, znectil jsem tvoje příbuzenstvo, urazil pár
tvých přátel,
tak jo,
ale přesto, pojd' zpátky.

Pojď domů. Budu ochoten zapomenout ty výroky, co jsi
s nima vděčně zásobila sousědy a tisk,
a ty pusťš z hlavy tu svoji fixní ideu, blondýnku z Detroitu.
Připustím, že ta tvoje známá, co bydlí nad náma, není teda
bláznivá, praštěná a trhlá, jak vypadá, ale naopak
docela bvstrá,
a ty uznáš, že chudák starý Steinberg není ožrala, ani
hochštapler, ale prostě kapku výstřednější chlapík,
který dělá, co může, aby se protlouk.
/Posloucháš, ty mrcho, a je ti tohle jasný?/

Poněvadž já ti odpouštím, no ano, všechno,
odpouštím ti, že jsi krásná a šlechetná a moudrá,
odpouštím ti prostě, že jsi naživu, a promíjím ti, krátce
řečeno, že jsi to ty.

Poněvadž dneska večer tě mám ve vlasech a v očích,
a každá lucerna, kolem které jede náš taxík, mi tě ukazuje
znova, pořád jsi to ty,
a poněvadž dneska večer jsou všechny ostatní večery černé,
všecky ostatní hodiny studené a daleko, a teď, v tuhle minutu,
svítí hvězdy hrozně blízko a jasně.

Fojď zpátky. Uděláme si mejdan, jaký tu ještě nebyl.
Pozveme majitele pohřebního ústavu, co bývá pod námi,
a pár kluků z karceláře a pár známých,
a Steinberga, který je mimochodem zrovna na huntě, a tamtu
šílenou ženskou zeshora, a pár novinářů, kdyby se
snad něco strhlo.